

KOZALAK

Kültür – Sanat - Edebiyat

Buse YÜKSEKKAYA **ZAMANA DAİR**

İnsanın hayattaki en değerli hazinesi nedir diye sorsanız hiç tereddüt etmeden size “Zamandır!” derim. Ne var ki bu kıymetli hazineyi de nasıl harcayacağımızı pek bilmeyiz maalesef.

Geçen zamanın geri gelmeyeceğini veyahut gelmediğini hepimiz çok iyi biliyoruz da aslında. Ancak yine de elimizdeyken kıymetini bilmediğimiz çok şey gibi onu da savruk bir şekilde harcıyoruz sadece.

Kadir HANEDAR **HATIRLAMAK VE** **HATIRLANMAK ÜZERİNE**

Anı nedir? Anıların iyisi kötüsü var mıdır? Anılar nelerden oluşur? Yaşadığımız her şey artık bir anı mıdır?

Anı nadiren bir araya gelen güzel ruhların, gönüllerin kurduğu dostlukların neşesidir kimi zaman, bazen de insanı hayattan soğuturcasına ağlatan yaraların kendisidir.

Anılar bizi hayata bağlar, hayatımıza nasıl yön vermemiz gerektiği hakkında bize rehberlik eder. Bazen en umulmadık anda bize öyle bir insanı hatırlatır ki anılar, yeri gelir korkarız insanlardan; hatırlamak istemediğimiz bir anımız aklımıza gelir kimi zaman mutlu oluruz. Belki çocukluk günlerine dair bir koku, bir renk, bir ses anımsarız yeri gelir hasretle karışık bir burukluk kaplar içimizi.

Anıların iyisi veya kötüsü vardır tabi ki. Çünkü insan ya en mutlu olduğu anı hatırlar ya da en çok korktuğu, üzüldüğü, hatırlamak istemediği anı nedendir bilinmez bir türlü unutamaz. Ama ne olursa olsun yaşadığımız her şey bir anıdan ibaret kalır zamanla

Yeri gelecek başkaları için bizim tüm yaşantımız sadece bir anı olacak. Önemli olan güzel anılar biriktirebilmek, insanların tebessümle anımsadıkları hatıraların içinde olabilmektir.

Zamanını en kötü en verimsiz şekilde kullananlar, zamanın kısalığından en çok şikâyet edenler değil midir?

Şöyle bir düşüsek yanlış harcandığında telafisi mümkün olmayan tek şey belki de zamandır. Aslında zaman her şeyi anlar ve sınır. Sevgiyi zamanla ölçebilirsiniz veya başarınızda, iyi gününüzde, kötü gününüzde çevrenizi zamanla tanıyabilirsiniz. Çünkü zamanla insanların maskeleri düşer ve herkes bir şekilde kendi rengini ve karakterini ortaya koyar; bunu anlamının tek yolu işi zamana bırakmaktır. Çünkü zamanın ayrıştırıcı bir özelliği bir tılsımı vardır. Bir bakarsınız ki hiç beklemediğiniz, o çok güvendiğiniz insanlar tarafından zamanla hayal kırıklığına uğramışsınız.

Nefeslerimiz sayılı, bize tanınan süre, zaman hakkımız ise sınırlıdır. Ömür nasibimize düşen bir zaman parçasıdır aslında. Yıllarınızı, günlerinizi hatta o küçük anılarınızı iyi değerlendirin çünkü bir saniye sonra başımıza ne geleceğini bilmiyoruz ki. İnsan denilen karmaşık yapı belki de doğası gereği unutkan hatta zamana karşı nankördür. Çoğumuz başımıza bir şey gelmeden, bazen bir sevdiğimizi kaybetmeden ya da bir hastalığa kapılmadan zamanın önemli olduğunu aklımıza bile getirmiyoruz.

Düşüncelerimiz de duygusal durumumuz da zaman algımızı oldukça değiştiriyor. Bekleyenler için çok yavaş, korkanlar için çok hızlı, yas tutanlar için çok uzun, neşelenenler içinse çok kısa değil midir zaman? Zamanla geçer dediklerin ne zaman geçer? Belki de hiçbir şey zamanla geçmiyordur. Zaman dediğimiz o büyülü şey bizi dönüştürüyor, eğitiyor ve olgunlaştırıyor.

Birbirinizle küs olmanız, sevdiğinizlerden ayrı kalmanız için o kadar da uzun değildir belki de hayat. Birbirinizin kıymetini bilin dostlar, birbirinizi kırmayın şu fani yerde... Çünkü zaman asla geri dönmüyor, geriye dönen pişmanlıklar olmasın...

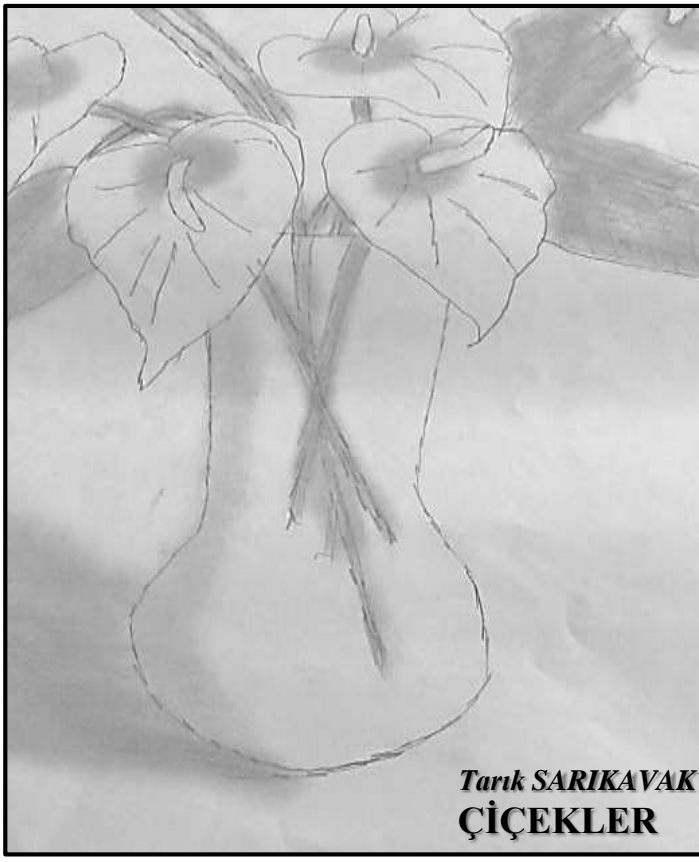
Halit DEMİR **BEN'İM**

Mücerret ki benliğim el değmemiş gül benim
Cihadım nefsimle ki galip de ben, yenik de benim.
Doğrusu savunulan müvekkil de ben, hâkim de benim
Kim haklı kim haksız bitmeyen celse benim...

Sessizim dışardan, içimdeyse bir senfoni
Yağmurlar içinde bir arınma senfonisi gibi çınlar
Uzaktan o sesi, pek bir hoş gelen davullar
Ki o davulun tokmağı da ben bızbızı da benim.

Sevi pınarında testilerim var benim
Yudum yudum içecek çeşmelerden yüreğim.
Sarhoşluğu aşk, aşkı diri tutar bu damlalar
İçtiğim su da ben, tuttuğum testideki toprak da benim.

Bağrımda kara kışlar, üstümde gam hırkası
Çevremde yarışılan binlerce taht kavgası,
Kalbime seslenir sessizliğin şarkısı,
Söyleyen de ben dinleyen de benim...

Tarık SARIKAVAK
ÇİÇEKLER

Edip CANDAN **YADİGÂR**

Doksanlı yılların başıydı. Yaz mevsiminin oldukça sıcak bir günü... Alabildiğine açık, güneşli bir gün...

Mahallenin çocukları toplanmış; yaz tatilinin ve böyle güzel, güneşli bir günün keyfini futbol oynayarak çıkarıyorlardı. Furkan da onların arasındaydı. Doğup büyüdüğü bu mahalleyi, iyi ve kötü günde bir arada olduğu arkadaşlarını seviyordu. Oldukça çekişmeli bir mahalle maçı yapıyorlardı yine Furkan; dokuz on yaşlarında, uzun boyu, elaya çalan açık kahverengi gözlü, siyah saçlı yaşına göre oldukça yapılı bir çocuktu.

Rümeysa Nur ATA **BİR RÜYA**

“Dur!” dedi bir ses, baktım arkama;
El sallıyordu birisi, arkasında topluluk.
Tanımıyordum belli ki önemli bir kişiydi
Herkes ağlıyor, o ise gülüyordu...

Sanki bütün şehir ona ağlıyordu,
Yaralı yaralı, o kadar önemliydi...
Sordum anneme: “Kim bu adam?”
Dedi ki: “Ulu Önder yavrum!”

Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk
Ağlamaya başladım, neden peki?
Neden herkes ağlıyor peki?
“Yakında bizlerle olamayacak...” dedi.

Bu sefer ben gittim yanına, koşa koşa
Sarıldım, o da sarıldı bana.
Ve doğrularak herkese baktı, devam etti:
Çocuklar geleceğimizdir!
Çocuklar geleceğimizin mimarı...”

İşte o sözden sonra
Vatanıma, milletime
İnsanıma, yoldaşıma
Yurttaş oldum...

.Sınıfta da mahalledeki diğer çocukların arasında da temiz ve anlamlı yüzüyle dikkat çekti. Anlaşamadığı hemen hiç kimse yok gibiydi; çabucak kaynaşır, uyum sağlardı herkesle. Mahalle maçları her ne kadar çekişmeli geçse de bu onların arkadaşlıklarına zarar vermezdi. Maç bitince güle eğlene iki takım bir araya gelir, oradan buradan konuşur vakit geçirirlerdi.

O gün de oldukça kalabalık heyecanlı bir maç yapıyorlardı. Maçın en heyecanlı yerinde Firdevs hanımın sesi duyuldu:

-Furkan, oğlum çabuk buraya gel!

Maçta kalmayı ne kadar çok istese de Furkan, annesinin bir dediğini iki etmezdi:

-Tamam, anne geliyorum! Firdevs hanımın sesini duyar duymaz Furkan eve koşarak gitti.

Küçük ama baktığında bile insana huzur veren, Furkan'ı güvende hissettiren bir başkalık vardı sanki evlerinde. Koşarak eve gitti ve merakla annesine baktı. Firdevs Hanım:

-Oğlum, Hüseyin deden seni çağırıyor, dedi. Furkan annesinden bir bardak su istedi ve kana kana içti:

-Tamam, anne ben dedeme bakmaya gidiyorum o zaman.

Furkan, dedesini çok severdi. Onunla aklına gelen her şeyi konuşabilir, dedesi de onu sabırla hatta büyük bir merak ve dikkatle dinlerdi. Evlerinin iki sokak aşağısında oturuyordu Hüseyin dede. Sık sık dedesini ziyaret eder ve onunla uzun uzun sohbetler ederdi Furkan. Giderken bunları düşündü ve bir taraftan da kötü bir şey olmasından endişelendi. Bahçe kapısı açıktı, mis gibi çiçek kokularını içine çekerek küçük gecekondunun ziline bastı. İşte güler yüzüyle dedesi kapıdaydı:

-Dedeciğim beni çağırmışsın, dedi.

Hüseyin dede Furkan'ı içeri çağırdı ve oturma odasında her zaman sohbet ettikleri koltuğa oturdu. Furkan merak içinde dedesine bakıyor bir taraftan da yarım kalan maçın ne olduğunu düşünüyordu. Dedesinin insana huzur veren sesini duydu:

-Evlat, biliyorsun ki seni çok seviyorum. Ama ne yaparsın ki ömrümüz azaldı, dedi. Artık sana emaneti vermenin vakti geldi.

Hüseyin Bey'in oturma odasında oldukça eski el oyması bir küçük sandığı vardı. Furkan zaman zaman dedesine sandıkta ne olduğunu sorar ama hiç açmaya çalışmazdı. Dedesi eskiden kalma öteberiler işte, der geçiştirirdi Furkan'ı.

Hüseyin Bey yavaşça sandığın yanına doğru yürüdü ve yıllardır Furkan'ın merak ettiği o sandığı açtı. Büyük büyük dedesinin yadigarı olan sandığın içinden mendile sarılı olan bir kalem çıkarıp Furkan'a verdi. Furkan:

-Ne güzel bir kalem bu dedeciğim, dedi. Hüseyin dede:

-Rahmetli olan dedemden yadigar kalan tek şey bu kalem, dedi. Şimdi de ben sana veriyorum, sen de torununa verirsin belki kim bilir? Dedi ve ekledi:

-Yalnız hiç kimseye söyleme, şimdilik kimse bilmesin, bu bizim sırrımız olsun bir süreliğine olur mu? Dedi. Çünkü Hüseyin Bey bir süredir hastaydı ve üzülmesinler diye bunu Furkan'ın anne ve babasından saklıyordu. Eğer kalemi verdiğini öğrenirlerse hastalığının ciddiyetini anlarlar ve ona göre bir sürü gereksiz koşuşturma başlardı. Furkan:

-Tamam dedeciğim, kimseye göstermem; çok teşekkür ederim, diyerek evden ayrıldı.

Furkan kalemi bir süre nerede saklayacağını bilemedi. Neden saklaması gerektiğini de anlamamıştı ama dedesi öyle istiyorsa mutlaka doğru olan buydu. Hâlbuki Furkan'a kalsa bu güzel kalemi herkese gösterir ve büyük büyük dedesinden kendisine kalmış bir yadigar olduğunu ballandıra ballandıra anlatırdı. En sonunda kalemi kitaplığın küçük bir bölmesinin arkasına sakladı.

Birkaç hafta sonra okullar açılacaktı. Yaz tatilinin sonuna yaklaşmışlardı nasıl geçtiğini anlamadan. Furkan'ın anlamadığı ama tuhaf bir biçimde sezindiği bir değişiklik vardı annesinde. Komşu kadınlar geldi gitti bir süre babası hep yorgun ve uykusuzdu. Sonunda kötü haber gelmişti, Hüseyin dede iki gün önce kaldırıldığı hastanede hayata gözlerini yummuştu.

Gece olup da gelen giden kesildiğinde Furkan kalemi sakladığı yerden çıkardı ve dedesine sarılır gibi kaleme sarılarak uyudu.

Hatice ÜNAL

MUCİZEYE UYANMAK

Zor şeydir şu akıp giden zamanı yakalamak. Durduramazsın, önüne geçemezsin bir türlü... En acısı da ne biliyor musun? Zaten durdurmak istemezsin, öylece kalsın dersin.

Yaşarsın, büyürsün, ölürsün. Sonunu bile bile merak edersin. “Güzel şeyler olacak!” dersin, beklersin... Olmasa da yıllarca beklersin, beklemek istersin.

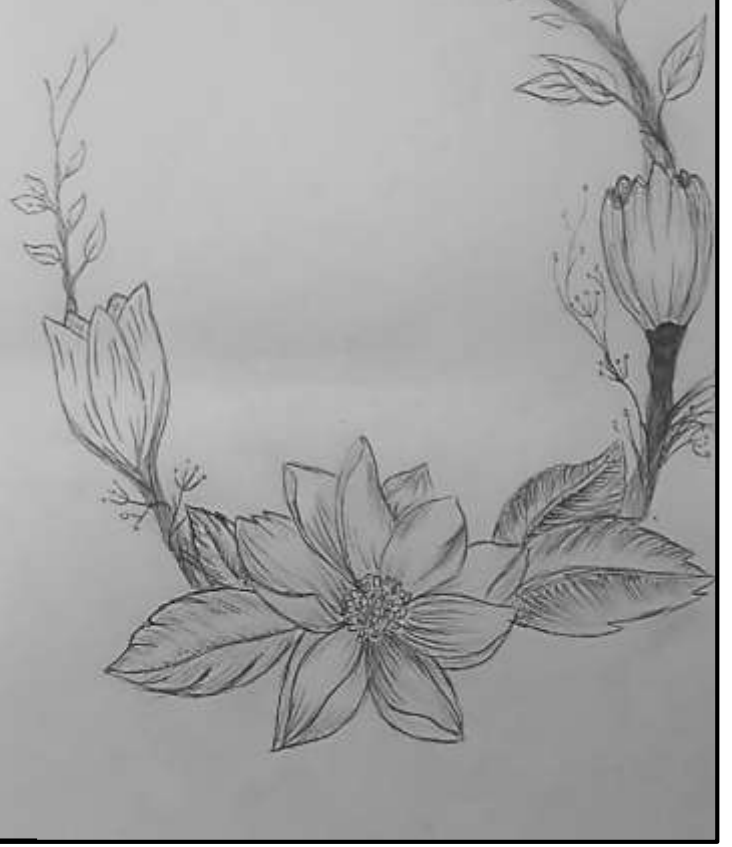
Akrebin acımasız ilerleyişi bile rahatsız etmez seni. Aksine daha da hızlansın mı dersin? Hızlanmasını dilersin. Bunu dilemek aciz olduğunu kabul etmektir ey insan, ancak bunu kendine itiraf etmek kolay mı?

Kendini kandırmak her şeyden daha kolay olanı... Beklediklerinin tersine zamansız zamanlama... Kaybettiklerini bekle. Gelmeyenlerini, gelemeyenlerini... Açılan boşluğu doldur, kabuk tutamayan yaralarla. Yılları, saatleri saymayı bırak. Elinden akıp giden akreple yelkovanın yarışı bitmek bilmeyecek ki...

Seni sen yapan; aslında beklemektir, gücünün yettiğince mücadeleye devam etmektir, her gün doğumunda yeni bir mucizeye gözlerini açtığını görebilmendi...

Ashhan KARADAĞ

SADELİKTEKİ GÜZELLİK

Sena TUFAN

BABAMA

Sevgili Babacığım,

Seni o kadar çok özledim ki bu özlemimi kelimelerle tarif etmek imkânsız gibi. Birbirimizi arayıp soramıyoruz, umarım iyisindir ve hayatında her şey yolundadır.

Hatırlıyor musun on iki on üç yaşlarındaydım en son görüştüğümüzde? O günler öyle özel, öyle paha biçilemez günlerdi ki benim için... Kızım, deyişindeki o samimiyetin; saçlarımı okşadığındaki o sıcaklığın hiçbir şeye değişilmez benim için babam.

İsterdim ki seninle hiç ayrılmamış olsaydık; keşke hala aynı evin içinde, hep beraber yaşıyor olsaydık ve keşke aradığımda: “Hayatın nasıl gidiyor?” demek yerine, bana: “Günün nasıl geçti?” diye sorabilseydin, hayatım değil hayatımız olsaydı sorduğun şey.

Baba hiç aklına geldi mi, düşündün mü daha önce bilmiyorum. Sena arkadaşlarıyla konuşurken benden nasıl bahsediyor, diye. Ben seninle ilgili şeyler konuşmayı, arkadaşlarıma senden söz etmeyi on üç yaşında bıraktım babam. Hayatımın geri kalanında uzaktaki bir insan mı olacaksın? Bugün yoksun, peki ya yarın da mı olmayacaksın? Hayatımda olmaya çalıştın belki ama bunu bana hiç hissettirmedin.

Senin başka bir hayatın var artık, beni içine almayan alamayan bir hayat. Yeni bir düzen, yeni bir aile kurdun kendine. İstemesen de şartlar bu noktaya getirdi belki ikimizi. Ne olursa olsun sen benim babam, en güvendiğim ve dayandığım insan olmalısın.

Sana dair, bize dair bir şey daha hatırlatmak istiyorum son kez. Sen bizden ne olursa olsun vaz geçmezdin, vazgeçmezsin öyle değil mi? Ama sen şuan bana o kadar uzaksın ki sana baba, derken sesim titriyor, yutkunuyorum. Her şeye rağmen ben seni anlıyor ve çok seviyorum baba.

Sen hala çocukluğumda olduğun gibi benim kahramanımsın. Ben hala sana tutunmaya çalışıyorum babacığım çünkü seni çok seviyorum.

Kendine iyi bak, uzaklarda bir yerlerde seni özleyen ve düşünen bir kızın olduğunu unutma lütfen.

NAGİBULLAH TÜRKSOYLU YENİDEN DOĞMAK

Ben 2001 yılında Afganistan'ın küçük bir kasabasında dünyaya gelmişim. Daha çok küçükken ailem ülkemdeki zorlu koşullar nedeniyle göç etmek zorunda kalmışım.

Babam, annem, ağabeylerim, ablam ve kardeşlerim ile birlikte Türkiye'ye gelebilmek için yola koyulmuşuz. Afganistan'dan yola çıkıp önce İran'a gitmişiz. Oralarda kimi zaman at üstünde, kimi zaman arabalarla, kimi zaman yürüyerek bazen de eski kamyonların kasalarında zor şartlarda yolculuklar yapmıştık. Bunları şimdi hayal meyal hatırlıyorum.

Türkiye'ye ulaştığımızda ilk olarak Van'da konaklamıştık. Orada bir süre kaldıktan sonra Ankara'ya yerleştik. Burada bir müddet amcamların evinde kaldık. Daha sonra babam Gölbaşı'nda bir iş bulunca oraya yerleştik ancak oradaki iş ve olanaklar yetersizdi. Tekrar amcamların yanına dönmek zorunda kaldık. 2007'de babam Sirkeli'de başka bir iş buldu ve ağabeylerim, ben de çalışarak aileye katkı sağladık. Zamanla ailemiz bir düzen sağladı ve kendi yuvamızı burada yeniden kurduk.

Türkiye'ye ilk geldiğimizde Türkçeyi hiç bilmiyorduk. Ne konuşulanları anlayabiliyordum ne de insanlar benim ne söylediğimi anlıyordu. Küçük bir çocukken bunları yaşamak hiç de kolay olmamıştı. Zamanla dil öğrendim, burada okula başladım. Şuan Çubuk Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi dokuzuncu sınıf öğrencisiyim.

Hayat zorlu koşullarına rağmen yaşamaya değerdir. Vatan ise doğduğun yer değil, doyduğun ve aile olabildiğin her yerdir.

Günlerden Çarşamba, güneşli bir sabah... Biraz nazlına nazlına yataktan kalktım, elimi yüzümü yıkadım, annemin benim için akşamdan hazırlanmış olduğu çantamı aldım ve annemi öptüm, servise bindim. Biliyor musunuz o benim annemi son öpüşümdü ama farkında değildim.

Okula gitmişim o gün de. Henüz on yaşındaydım. Okuldaki günüm çok güzel geçmişti. Eve dönüyordum artık. Serviste benden önce inen bir arkadaşım vardı, tam inerken annesi Elif teyze seslendi bana : "Haydi oğlum bize gelin." Ben annemin de orada olduğunu düşünmüştüm başta ancak Elif teyze annemin başının ağrıdığını bu yüzden babamın onu hastaneye götürdüğünü, onlar gelene kadar burada kalacağımızı söyledi.

Elif teyze "Telaşlanma, bir şey yok." dese de; bize yapmış olduğu o güzel yemekleri ikram etse de artık evime gitmek istiyordum ve annemi merak ediyordum. Arkadaşımın oynadığı oyuna bir süre dalmıştım ki halam geldi. Onu görünce çok sevdiğimi anımsıyorum, artık eve gidebilirdik. Annemle babamla ve kardeşlerimle bir arada olabiliydik. Halamla eve dönerken ona, anneme ne olduğunu sordum. Yetmiş iki saat uyutulacakmış, deyince içim biraz daralmış gibi olsa da henüz on yaşındaydım ve durumun ağırlığını hissetmemiştim. Nasıl fark edebildim ki mutfağa girdiğimde gördüğüm pudingle her şeyi unutabilecek kadar küçük bir çocuktum daha. Annem yapmıştı, hayatımda yediğim ve bundan sonra da yiyebileceğim en lezzetli şeydi çünkü annemin elleri en son bunlara değmişti.

Akşama doğru ev dolup taşmaya başladı insanlarla. Tanıdığım, tanımadığım yüzler, sesler, görüntüler birbirine karışmıştı. O üç günlük bekleyişin ardından sabah babamın telefonunun sesiyle uyandık. Doktorun yedide gelen telefonu bütün dünyamızı alt üst etmişti. Daha çok küçüktüm belki ama bir şeylerin kötüye gittiğini hissetmişim. Babamın telefon görüşmesini dinlemek istedim, sessizce yanına gittim. Doktor : " Eşiniz, vefat etti" dedi, bu konuşmayı nasıl bu kadar net duyabildim bilmiyorum ama söylenen şey oldukça net ve can yakıcıydı. Bir bıçak kadar keskin, bir uçurum kadar korkunçtu benim için. O an sanki kalbim, tüm dünya bütün eşya ve insanlar durmuştu adeta.

Şuan on beş yaşındayım. Hayat elbette ki devam ediyor. Kimi zaman gülüyorum, kimi zaman eğleniyorum da. Ama bir arkadaşımın ya da hiç tanımadığım bir çocuğun annesi onu öpünce tüm dünya aynı şekilde donup kalıyor...

Mehmet HALİLOĞLU

Hilal İNCİ **BAHARLA GELEN**

Ben seni kıskanmıştım belki de gökte uçan özgür kuş...
Sana bakan yıldızlardan
Kıyıya vuran dalgalardan...
En büyük ve soğuk gökdelenlerin tepelerinden baktığımda

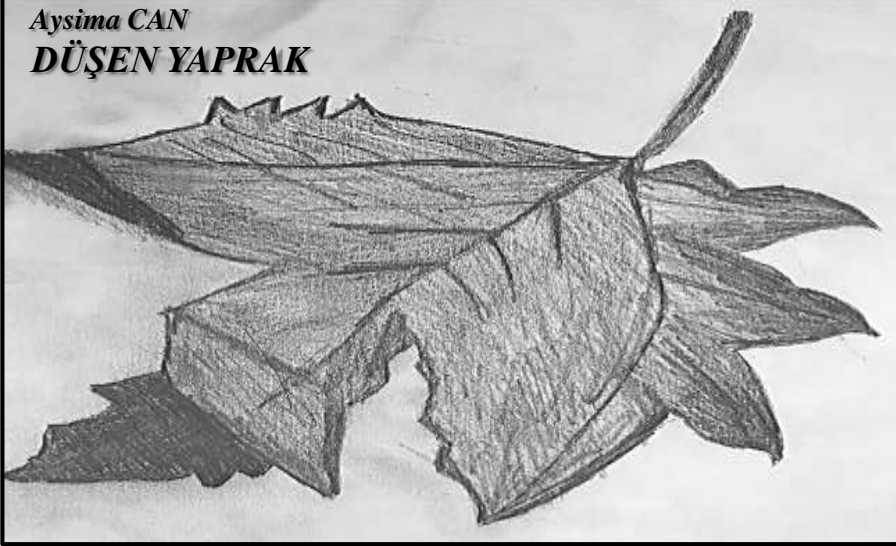
Şimdi git mi diyorsun bana?
Bırak terk et kendini mi diyorsun yoksa?

Suskun yüzler var hayatımda
Sonsuza kadar sessiz kalacak yüzler.
Sanki sessizliklerinde bile ses var gibi,
Benim içimdeki umutsuzluklar gibi.

Karanlık gökyüzünün yıldızları gibiyim şimdi
Sessiz ve yapayalnız...
Unutup, bırakıp kaçasım var bu dünyadan, belki kendimden...
Ama zincirlerimle bağlıyım
Bağlı kalbim bir şeye.
Sessiz sesler yükseldi içimde
Baharla gelen hür kuş cıvıltıları bunlar
Umut bir tüy olup düştü avuçlarıma...

Aysima CAN

DÜŞEN YAPRAK

İMTİYAZ SAHİBİ

Müslüm DEMİR

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Sevgi MADEN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Büşra İNÖZÜ

Şeyma ÇARDAK

GÖRSEL DANIŞMAN

M. Cihan CİDETLİ

YAYIN KURULU

Büşra İNÖZÜ

Sevgi MADEN

M. Cihan CİDETLİ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Barbaros Mah. Esen Sk. No13 Çubuk / ANKARA

03128371505